

ДО

Г-Н ПЛАМЕН НУНЕВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ВЪТРЕШНА
СИГУРНОСТ И ОБЩЕСТВЕН РЕД ПРИ 44-ТО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
(*водеца*)

КОПИЕ

Г-Н ВЕЖДИ РАШИДОВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО КУЛТУРАТА
И МЕДИИТЕ ПРИ 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ (*участваща*)

КОПИЕ

Г-ЖА АННА АЛЕКСАНДРОВА,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ
ВЪПРОСИ ПРИ 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ (*участваща*)

Относно: Законопроект за допълнение на Закона за защита на личните данни, № 054-01-47, внесен от Александър Сиди и група народни представители

УВАЖАЕМИ Г-Н НУНЕВ,
УВАЖАЕМИ Г-Н РАШИДОВ,
УВАЖАЕМА Г-ЖО АЛЕКСАНДРОВА,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Обръщаме се към Вас от името на членовете на IAB Bulgaria, която е лицензиран за България представител на IAB (Interactive Advertising Bureau) - най-голямото глобално сдружение на медии, медия и рекламни агенции и технологични компании, отговорни за дигиталния бизнес. Сред членовете на IAB Bulgaria са: Nova Broadcasting Group, BTV Media Group, „Нет Инфо“ АД, Economedia и още много от най-успешните медии и дигитални агенции в страната.

Настоящото писмо адресираме до вас във връзка с внесен от Александър Сиди и група народни представители Законопроект за допълнение на Закона за защита на личните данни („ЗЗЛД“) № 054-01-47 (наричан по-долу за краткост „Законопроект“). Предложените със Законопроекта промени в ЗЗЛД са мотивирани с необходимостта от борбата с дезинформацията в интернет средата. За постигане на тази цел се предлага въвеждане на разпоредби за публично оповестяване на данните на собствениците на „интернет сайтове, онлайн платформи, профили в социалните мрежи и онлайн блогове“ в качеството им на администратори на лични данни; предлагат се механизми за определяне на администратора в случай, че информацията за него не е оповестена или е невярна; предлагат се нови правомощия на КЗЛД и Софийски районен съд по повод гарантирането на законността при обработването на лични данни и разпространяването на дезинформация в интернет; предлага се въвеждането в ЗЗЛД на нова дефиниция на понятието „дезинформация в интернет среда“.

Нашите членове са авторитетни медии с дългогодишен опит в създаването на качествена журналистика, които винаги са се разграничавали от фалшивите новини и са подкрепяли адекватните мерки за борба с дезинформацията. Въпреки това считаме, че предложените със

Законопроектта промени в ЗЗЛД са неподходящи по редица причини и настояваме да не бъдат приемани.

В подкрепа на становището ни, молим да вземете предвид следните аргументи:

1. По отношение на предложението за създаване на нов чл. 25п в ЗЗЛД.

1.1. В Законопроектта се предлага създаването на нов чл. 25п в ЗЗЛД, с който да се вмени задължение на собствениците на интернет сайтове, онлайн платформи, профили в социални мрежи и онлайн блогове да оповестят на видно място на съответните сайтове, платформи, профили и блогове информация за себе си в качеството си на администратори на лични данни, като конкретно е посочен обемът от информация, който се предлага да бъде посочван. В ал. 2 на същата разпоредба вносителите предлагат механизъм, съгласно който ако не е посочена информацията за идентифициране на администратора или тя е невярна, за администратор да бъде считан собственикът на домейна, платформата, социалната мрежа или блогът, освен ако последните не предоставят информация, от която да е виден собственикът на домейна. В ал. 3 на проекторазпоредбата се вменява задължение промяната на собствеността върху цитираните по-горе интернет ресурси (интернет сайтове, онлайн платформи, профили в социални мрежи и онлайн блогове) да бъде незабавно отразявана с оглед поддържането на винаги актуална информация относно собствеността на изброените ресурси.

1.2. Цитираното в т. 1.1. предложение за съдържание на нов чл. 25п от ЗЗЛД дублира вече съществуваща уредба на тези обществени отношения, съдържаща се в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните – „ОРЗД“/“Регламент/-ът“). Както е известно, ОРЗД влезе в сила на 25 май 2018 г. и представлява част от законодателството на ЕС, което има пряко приложение и в България в качеството ѝ на страна-членка на ЕС. ОРЗД се прилага за всяка организация, която оперира в рамките на ЕС, както и за всички организации извън ЕС, които предлагат стоки или услуги на клиенти или предприятия в ЕС. Във връзка с горното, именно ОРЗД е нормативният акт, който урежда в пълнота обществените отношения, свързани с обработването на лични данни. Следва да се посочи, че в ОРЗД се съдържа подробна регламентация на понятието администратор на лични данни, на неговите задължения, данните, които той трябва да предостави за себе си на субектите на данни, както и на начините за връзка с длъжностното лице по защита на данните. По-конкретно, в Раздел 2, чл. 13, ал. 1, буква „а“ и буква „б“ от ОРЗД е изрично посочено, че когато лични данни, свързани с даден субект на данни, се събират от субекта на данните, в момента на получаване на личните данни администраторът предоставя на субекта на данните цялата посочена необходима информация, която включва и „а) данните, които идентифицират администратора и координатите за връзка с него и, когато е приложимо, тези на представителя на администратора;“ и „б) координатите за връзка с длъжностното лице по защита на данните, когато е приложимо“. В допълнение, в Раздел 4, чл. 37, ал. 7 от ОРЗД е посочено, че „Администраторът или обработващият лични данни публикува данните за контакт с длъжностното лице по защита на данните и ги съобщава на надзорния орган“. Видно от гореизложеното, в ОРЗД вече се съдържат изрични разпоредби, които регламентират задължението на администраторите да посочват данните, които ги идентифицират, както и координатите за връзка с тях и с длъжностното лице по защита на данните. Предвид това няма необходимост тези обществени отношения да бъдат отново уреждани в ЗЗЛД, който се явява допълващ нормативен акт по отношение на ОРЗД.

Подобно дублиране на нормативната уредба би създадо опасност от противоречие между разпоредбите и като цяло несигурност в правния мир. Регламентът съдържа и механизми за установяване на информацията относно администратора и връзката с него, в случай, че такава не е предоставена на субектите на данни. ОРЗД регламентира и общо изискване към администраторите на лични данни да поддържат актуална информацията относно данните за контакт. В тази връзка, предлаганият в ал. 3 на чл. 25п от Законопроекта механизъм на определяне на администратора на лични данни, в случаите когато информацията не е оповестена или невярна, а именно - да се приеме, че това е доставчикът на домейна отново се явява излишен. Нещо повече – предлаганият текст на ал. 3 влиза в противоречие с възприетия в ОРЗД принцип администраторите сами да предоставят информация, посредством която те да могат да бъдат идентифицирани като такива и чрез която да бъде осъществен контакт с тях. Предлаганото автоматично възприемане, че при липса на информация относно администратора, това ще е доставчикът на домейна и съответно въвеждането на задължение доставчиците на домейни да предоставят информация относно собствениците на домейни води да ситуация, в която информацията относно това кой е администратор на лични данни се събира от трети лица (доставчиците на домейни). Описаната фикция (ако администраторът не е известен, приемаме, че е друг, който е известен) и определяне на администратор на лични данни от трето лице на база оперирането с дадени интернет ресурс (доставчици на домейни) са в разрез с възприетите принципи на обработката на лични данни в ОРЗД и не следва да бъдат приемани. Допускането на създаване на национално законодателство, което противоречи на обшоевропейската рамка и по-конкретно – на регламент с пряка приложимост в България, може да доведе включително до санкции за България.

- 1.3. В обобщение на горното, считаме, че предлаганият нов чл. 25п от ЗЗЛД следва да се отхвърли изцяло, тъй като от една страна дублира вече уредени в ОРЗД обществени отношения, а от друга – в някои негови части противоречи на възприетите обшоевропейски принципи в областта на обработването на лични данни.
2. **По отношение на предложението за създаване на нов чл. 25р в ЗЗЛД.**
 - 2.1. В Законопроекта се предлага създаването на нов чл. 25р в ЗЗЛД, с който да се вмени отговорност на собствениците на интернет сайтове, онлайн платформи, профили в социалните мрежи и онлайн блогове, а в случаите, когато те са неизвестни – на доставчиците на домейни относно законността при обработването на лични данни и разпространяването на дезинформация в интернет средата. Предвижда се Комисията за защита на личните данни („КЗЛД“) да осъществява надзор относно описаната дейност. Конкретно, предложението вменява на КЗЛД задължение в случай на установено нарушение на законността при обработване на лични данни или на разпространение на дезинформация в интернет средата, да подаде искане до председателя на Софийския районен съд („СРС“) да разпореда всички предприятия, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, да спрат достъпа до съответните интернет страници. Предлага се председателят на СРС да се произнася по инициираното от КЗЛД искане с посоченото по-горе съдържание в срок от 72 часа след постъпването му като издаденото съдебно разпореждане да бъде публикувано на сайта на КЗЛД в деня на получаването му. Предложението на вносителите включва въвеждане на задължение на предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги да спрат достъпа до съответните интернет страници в срок от 24 часа от публикуване на разпореждането на съда.
 - 2.2. Следва да се отбележи, че цитираното в т. 2.1. предложение смесва две коренно различни дейности – обработването на лични данни и публикуването на медийни материали в

интернет. Безспорно, в някои случаи в медийните материали и статии се налага обработване на лични данни, но двете дейности не се припокриват и са изцяло различни. Абсолютно немислимо е въвеждането на задължения на КЗЛД да контролира освен законосъобразното обработване на лични данни (което е нейно основно задължение и съгласно до сега действащото законодателство) още и разпространението на дезинформация в интернет средата. Основната причина е, че КЗЛД няма компетентност да прецени дали даден материал представлява дезинформация или не. Правомощията и компетенциите на КЗЛД са изчерпателно разписани в чл. 10 от Закона за защита на личните данни („ЗЗЛД“), който се явява допълващ по отношение на ОРЗД и те са свързани единствено и само с надзор относно законосъобразното обработване на лични данни. Дали даден материал, публикуван онлайн, разпространява или не дезинформация е отговорност на редакторския екип, който го е създал и не може да бъде обект на контрол от държавния орган, който следи за законосъобразното обработване на лични данни, като само една от причините за това е липсата на компетентност на КЗЛД.

- 2.3. Друга основна причина е, че предлаганата разпоредба не предвижда никакви критерии, по които КЗЛД ще извършва преценката, че даден материал, публикуван в интернет представлява дезинформация. Преценката е субективна и за нея няма разписани никакви параметри. Не е предвидена също и възможност доставчиците на медийни услуги да се защитят, като докажат, че предоставената информация е вярна и не представлява дезинформация. Нещо повече – Законопроектът не предвижда мнението и становището на журналистите, публикували дадена информация в интернет, да бъде търсено и вземано под внимание на никой етап от разписаното производство. Едноличното решение на КЗЛД, че дадена публикация в интернет представлява дезинформация, води до това достъпът до целия сайт да бъде спиран от доставчиците на електронни съобщителни мрежи и услуги след разпореждане от председателя на СРС. Подобен механизъм противоречи на принципите на правовата държава и създава благоприятна среда както за осъществяване на цензура от държавен орган, така и за самоцензура под страх от принудително и едностранно преустановяване на извършваната дейност.
- 2.3.1. Считаме, че е редно да обърнем допълнително внимание на въпроса относно критериите за определяне на определени материали като разпространяващи дезинформация. В предложения от вносителите текст критерии въобще не са разписани, но е редно да се обсъди дали изобщо такива биха могли да бъдат определени. Припомняме, че законодателят вече веднъж направи опит да въведе с обявения за противоконституционен текст на чл. 25з, ал. 2 от ЗЗЛД неизчерпателни критерии за това как се преценява балансът между свободата на изразяване и правото на информация и правото на защита на личните данни, които да се прилагат според случая. Въпреки множеството първоначално разписани в нормата критерии, които дори КЗЛД в становището си по президентското вето подкрепя, посочвайки, че те се базират на утвърдена практика на съда в Страсбург по защита на човешките права и на постоянната практика по разглеждане на жалби пред КЗЛД, Конституционният съд в Решение № 8 от 15 ноември 2019 г. по Конституционно дело № 4 от 2019 г, с което обяви цитираната по-горе норма за противоконституционна, възприе, че прилагането на такива критерии би представлявало нарушение на Конституцията. Конкретно, Конституционният съд възприе схващането, че когато мярката, налагаща ограничение върху упражняването на едно основно право, поставя под въпрос това право като такова, тази мярка е несъвместима с Хартата на основните права на Европейския съюз, тъй като лишава даденото право от неговата същност. Съдът посочва, че цензурата е такава ограничителна мярка, която засяга същностното съдържание на правото на свобода на изразяване и поради това тя е забранена на конституционно ниво (чл. 40, ал. 1 от Конституцията). В тази връзка, всички мерки с ефект на цензура (каквито са спирането и конфискацията) са изключение от конституционно

установения принцип на свобода на медиите и тези ограничителни мерки следва, както се посочва още и в Решение № 7/96 г. на Конституционния съд, да се прилагат ограничително. Посочва се още, че скритите форми на проявление на цензурата могат на практика да се окажат реална заплаха за ефективното упражняване на правото свободно да се изразява и разпространява мнение. Отделя се специално внимание на законодателната интервенция, като се посочва, че *„В областта, в която законодателната интервенция на държавата се налага, тя трябва да обхване и създаването на механизми, които да служат като преграда срещу намесата и на държавни органи, и на трети лица.“*

- 2.3.2. Обръщаме внимание, че на европейско ниво дебатът относно възможността за постигане на баланс между препятстване на налагане на цензура и противопоставяне на дезинформацията в медиите вече е поставян и в тази връзка е приета общоевропейска рамка. Именно това е и следващата причина, която изтъкваме като пречка за приемането на предложените текстове на чл. 25р от ЗЗЛД, а именно - че те не кореспондират с координирания подход за борба с дезинформацията на ниво Европейски съюз. Съгласни сме с вносителите, че борбата с дезинформацията, не само в интернет, но и като цяло в медиите е сериозен проблем, срещу който трябва да бъдат взети мерки, но считаме, че като страна – членка на ЕС трябва да държим сметка за процесите и предложенията, които се обсъждат на ниво Европейски съюз по темата. Считаме за необходимо да бъде приложен координиран подход на ниво Европейски съюз за борба с дезинформацията, който би бил по-продуктивен спрямо приемането на фрагментарно местно законодателство. Това е така, защото дезинформацията в интернет средата не е локален проблем, а такъв, който е актуален за всички държави в съвременния глобален свят. Тъй като интернет сайтовете могат да бъдат достъпвани от всички държави по света, националните мерки за борба срещу дезинформацията няма да имат желани ефект. В тази връзка, те не биха били приложими към доставчиците, установени в други държави, тъй като те обичайно няма да бъдат определени като доставчици под юрисдикцията на Република България. По този начин правилата за борба с дезинформацията, приети на национално ниво, ще бъдат лесно преодолими чрез установяване на доставчика в друга държава. Единствено прилагането на общ подход за всички европейски държави може да доведе до реални резултати в борбата с дезинформацията. Именно предвид ясното осъзнаване на тази необходимост от страна на държавите членки на Европейския съюз, на ниво Европейски съюз действа План за действие за борба с дезинформацията (Съобщение на Комисията до Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и комитета на регионите – Европейски подход за борба с дезинформацията, разпространявана онлайн.). При детайлно запознаване с Плана, става ясно, че възприетият от Европейския съюз подход за борба с дезинформацията е насочен към естествено отхвърляне от обществото на източниците на дезинформация, а не чрез предвиждане на регулаторни и санкционни режими. Докладът относно изпълнението на Плана за действие за борба с дезинформацията от 14 юни 2019 г. показва, че този подход дава добри резултати, поради което ще продължи да бъде следван. В допълнение на горното, следва да се посочи, че на европейско ниво е приета и Директива (ЕС) 2018/1808 (Директива (ЕС) 2018/1808 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 година за изменение на Директива 2010/13/ЕС за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги), предвид променящите се пазарни условия). Една от основните цели на Директивата е именно борбата с дезинформацията чрез развитието на медийна грамотност на обществото. Директива (ЕС) 2018/1808 следва да бъде транспонирана в българското законодателство **в срок до 19.09.2020 г.**, като за тази цел в Министерство на културата активно функционира работна група за изготвяне на законопроект за изменение и допълнение на ЗРТ. Работната група продължава своята работа

и към момента. С оглед на гореизложеното, става ясно, че Законопроектът в тази му част следва да бъде отхвърлен, тъй като не е съобразен с координирания подход за борба с дезинформацията на ниво Европейски съюз.

- 2.3.3. С оглед сериозните рискове от ограничаване свободата на словото с приемането на Законопроекта, посочваме, че при отразяване на различни събития и теми, медиите отразяват фактите, които са открили в достъпните за тях източници на информация, като отразяват различните гледни точки и мнения. Фактите, мненията и гледните точки, които се отразяват, могат да не достигат до абсолютната истина, могат да си противоречат и дори в даден момент в бъдещето могат да се окажат неверни. Това не означава, че създадените материали осъществяват дезинформация. Често пъти дори при отговорна и сериозна журналистика не може да се достигне до обективната истина. В този смисъл е и Планът за действие за борба с дезинформацията, споменат по-горе, в който е направено примерно изброяване на материали, които не могат да се считат за дезинформация: *„Съобщаването за грешки, сатирата и пародията, както и ясно разпознаваеми политически мотивирани новини и коментари не се смятат за дезинформация.“*. От друга страна, строгото законодателно дефиниране на дезинформацията може да доведе до ограничаване на свободата на словото. За борбата с дезинформацията е необходим набор от правила, които да оценяват етичната журналистика. Такива правила може и следва да има на ниво **саморегулация**. Това е предвидено и в Плана за действие за борба с дезинформацията. В България успешно действа система за саморегулация, основана на Етичния кодекс на българските медии, приет от Националния съвет за журналистическа етика. Етичният кодекс съдържа набор от правила, които в своята съвкупност, определят рамките на етичната журналистика. За спазването на Етичния кодекс на българските медии следи постоянно действащ орган – Комисията по журналистическа етика, в състава на която са включени едни от най-авторитетните журналисти и медийни експерти в България. С оглед на горното, считаме, че приемането на предложението законодателен подход за борба с дезинформацията би могло да доведе до ограничаване на свободата и независимостта на медиите, което е недопустимо за една съвременна правова държава.
- 2.4. Освен липсата на компетентност и критерии за извършване на дейността по контрол на дезинформацията в Интернет, считаме, че КЗЛД няма и ресурс да извършва такава дейност. Законопроектът предвижда възлагането на нови и неприсъщи правомощия за КЗЛД за надзор и санкциониране на дезинформацията в интернет. Вследствие на това, дейността на комисията се разширява значително, като тя трябва да следи и доставчиците на интернет сайтове, които са огромен брой. Не е тайна, че ежедневно се създават и закриват значителен брой интернет сайтове. Във връзка с това, надзорът върху разпространяването от тези сайтове съдържание на дневна база ще изисква огромен административен и финансов капацитет за органа, както и реорганизация на дейността му. Това неминуемо ще доведе до допълнителни финансови ресурси, които трябва да се предвидят за изпълнение на предвидените със Законопроекта правомощия на КЗЛД. В условията на започващата икономическа криза вследствие на обявената пандемия от заболяването COVID-19, заделянето на допълнителни значителни по обем разходи от бюджета за изпълнение на новите задължения на КЗЛД са неприемливи за обществото.
- 2.5. В допълнение на всичко гореизложено, бихме искали да обърнем внимание на още един аспект, касаещ предлаганата процедура за спиране на достъпа до уеб сайт, на който е преценено, че се съдържа дезинформация. Описаната процедура в общи линии преповтаря действащата и вече утвърдена процедура съгласно чл. 22, ал. 4 от Закона за хазарта, имаща за цел спирането на интернет страници, чрез които се организират хазартни игри от лица, които не са получили лиценз по Закона за хазарта. Въпреки, че вносителите предлагат почти

автоматична релация на същата процедура в Законопроекта, считаме, че тя не може да бъде приложена в контекста на борбата с дезинформацията в Интернет. Това е така, заради различията между хазартната дейност и публикуването на информация в интернет среда. Така, докато развиването на хазартен бизнес изисква получаването на лиценз, публикуването на материали в Интернет не е свързано с лицензионен или разрешителен режим. Също така, спирането на достъпа до съдържанието на сайтове за онлайн залагания не нарушава конституционни права на субектите, докато същото не е така при спиране достъпа до съдържание, публикувано онлайн, което както беше посочено и по-горе, може да се разглежда като цензура. Считаме, че е задължително да се държи сметка за тези сериозни различия между двете дейности, които водят до невъзможност една и съща процедура да се прилага и при борбата с незаконния хазарт и при борбата с дезинформацията в Интернет.

3. По отношение на предложението за създаване на нова т. 21 в § 1 на Допълнителните разпоредби на ЗЗЛД.

3.1. Законопроектът предвижда добавянето на дефиниция на *„дезинформация в интернет среда“*, а именно – *„разпространение чрез социални мрежи, интернет сайтове или по друг начин в интернет средата, чрез интернет страници достъпни от територията на Република България, на публикация, която съдържа невярна информация, засягаща физически или юридически лица“*. Предложената дефиниция изхожда от разбирането, че доставчиците на медийни услуги следва да отразяват единствено обективната и абсолютна истина, което на практика често е невъзможно, дори при отговорна и сериозна журналистика, както беше посочено и по-горе. При отразяването на събития и създаване на журналистически материали, доставчиците на медийни услуги обичайно не могат да достигнат до една единствена абсолютна и обективна истина, а отразяват фактите и различните гледни точки. Винаги съществува вероятност впоследствие да бъдат открити нови обстоятелства, които да променят обективната фактическа обстановка. Ако бъде приета, предложената дефиниция ще бъде сериозна заплаха за свободата на изразяване на мнение и на информация, както и за свободата и независимостта на медиите, ще се създадат условия за упражняване на цензура върху медиите и за неравнопоставено третиране на отделните доставчици на медийни услуги, което е неприемливо за една правова държава. Последното е така, предвид факта, че дефиницията е свързана само с дезинформацията в интернет среда, без да държи сметка, че и останалите видове медии също могат да разпространяват дезинформация.

3.2. Тук е мястото да се посочи също и че дефиницията, предложена от Законопроекта не отговаря смислово на разбирането на Европейската комисията за понятието *„дезинформация“*, което следва да бъде водещо за България като държава-членка на Европейски съюз. В Плана за действие за борба с дезинформацията е посочено, че: *„Под „дезинформация“ се разбира доказуемо невярна или подвеждаща информация, която се създава, представя и разпространява с цел да се извлече икономическа изгода или съзнателно да се въведе в заблуждение обществеността, като последиците от това могат да бъдат в ущърб на обществения интерес. В ущърб на обществения интерес са заплахи за демократичните политически процеси и за процесите на формиране на политика, както и за общественото благо — като защита на здравето на гражданите на ЕС, защита на околната среда и сигурността“*. Подобно несъответствие на Законопроекта с водещия в Европейския съюз документ във връзка с борбата с дезинформацията, е недопустимо.

4. Други бележки по Законопроекта.

Бихме искали да обърнем внимание и на още един важен аспект, а именно - липсата на провеждане на предписаните в Закона за нормативните актове („ЗНА“) **обществени консултации** по Законопроекта, при това в момент, когато общественият дебат по него ще бъде силно затруднен с оглед на обявеното извънредно положение. Съгласно чл. 29 от ЗНА при изработване на проекти за нормативни актове следва да се провеждат обществени консултации с гражданите и юридическите лица. Дезинформацията е проблем, който ежедневно засяга цялото общество. Поради това провеждането на обществени консултации по предложените мерки за разрешаването му е от съществено значение. Директното внасяне на законопроекта в Народното събрание от народни представители води до прескачане на тази процедура, което е неприемливо. Същевременно Законопроектът е предложен в условията на обявено извънредно положение в страната, при което на заседанията на комисиите на Народното събрание не се допускат външни физически и юридически лица. По този начин се ограничават до крайна степен възможностите за осъществяване на обществен дебат по Законопроекта. Поради горното считаме, че обстоятелствата около внасянето на Законопроекта правят приемането му недопустимо.

гр.София
23.06.2020

С уважение:
Радослав Неделчев- Председател на УС